

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 69/2012-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., Ž., zastúpenej advokátkou Mgr. K. B., P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžp/9/2011 z 26. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2011 (po doplnení 27. januára 2012) doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžp/9/2011 z 26. októbra 2011.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

„Rozhodnutím mesta N. č. SP 4195/2010-013-JUDr.Sp zo dňa 30. 3. 2010 bola sťažovateľovi uložená pokuta vo výške 2 000,- Eur za porušenie ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, ktorého sa mal dopustiť tým, že v mesiaci jún 2009 umiestnil a do decembra 2009 užíval 3 kusy reklamných zariadení, a to bez predpísaného povolenia stavebného úradu.

Proti predmetnému rozhodnutiu podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Rozhodnutím č. sp. KSUNR-2010-688-004 zo dňa 16. 7. 2010 Krajský stavebný úrad ako odvolací orgán odvolanie sťažovateľa zamietol.

Proti rozhodnutiu žalovaného Krajského stavebného úradu č. sp. KSUNR-2010-688-004 zo dňa 16. 7. 2010 a rozhodnutiu mesta N. č. SP 4195/2010-013-JUDr.Sp zo dňa 30. 3. 2010 podal sťažovateľ žalobu.

V žalobe sťažovateľ namietal, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné z dôvodu, že pri uložení pokuty vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ namietal, že žalovaný v rozpore so stavebným zákonom aplikoval na povoľovanie reklamných zariadení ustanovenie § 43 stavebného zákona, ktoré obsahuje definíciu stavieb. Poukázal, že reklamné zariadenia, ktoré nie sú spojené s pozemkom alebo stavbou nepodliehajú povoľovaniu stavebného úradu. Zároveň uvádzal, že žalovaný aplikáciu ustanovenia § 43 stavebného zákona nedostatočne odôvodnil.

Krajský súd v Nitre rozsudkom sp. zn. 11 S/121/2010-39 zo dňa 31. 1.2011 žalobu zamietol.“

Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 S/121/2010 z 31. januára 2011 podala sťažovateľka odvolanie z dôvodu, že vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], a že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 ods. 2 písm. d) OSP].

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžp/9/2011 z 26. októbra 2011 rozsudok krajského súdu však v celom rozsahu potvrdil.

Sťažovateľka namietala, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s jej zásadnými argumentmi v odvolaní v časti „*K nesprávnym skutkovým zisteniam*“, keď uvádzal, že posudzované reklamné zariadenia neboli voľne položené na pozemku, pretože ich umiestnenie vyžadovalo úpravu podkladu. Podľa skutkových zistení súdu úprava podkladu pozostávala „*z vyhlbenia základového lôžka a jeho vysypania kamennou drťou a následného ukotvenia reklamného zariadenia do pozemku*“, čo však nekorešpondovalo s reálnym stavom. Vyplýva to zo samotného rozhodnutia Stavebného úradu mesta N. č. k. SP 4195/2010-013 z 30. marca 2010, kde sa uvádza, že reklamné zariadenia boli voľne umiestnené na pozemok po úprave podkladu, ktorá „*spočívala v odstránení vrstvy zeminy vrátane trávnik, následne bol na podklad navezený štrk a potom naň bol položený betónový základ samotného reklamného zariadenia.*“

Sťažovateľka tiež namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu v tom smere, «*či predmetné reklamné zariadenia, ktoré boli voľne umiestnené na pozemku, podliehajú povoloľovacej právomoci stavebných úradov. V tejto súvislosti bolo významné posúdiť, aký je obsah pojmu „spojený“ v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c) Stavebného zákona. Najvyšší súd však tomuto pojmu pripisuje v rozhodnutí rôzny význam a z toho dôvodu má za to, že napádané rozhodnutie trpí vnútornou rozpornosťou.*».

Hoci sťažovateľka v žalobe aj odvolaní poukazuje na jazykový výklad tohto výrazu, ktorý iné ako pevné spojenie nepozná, keďže spojením je len prepojenie vecí do jedného celku, najvyšší súd uviedol, že toto ustanovenie je potrebné vykladať inak.

Na druhej strane však najvyšší súd ďalej uviedol, že posudzované reklamné zariadenia «*nemohli byť voľne umiestnené na pozemku tak, ako sa bránil žalobca, ale museli byť spojené s pozemkom, pretože slúžili reklame takmer 6 mesiacov, pričom boli vystavené poveternostným vplyvom. V tejto časti rozhodnutia však popiera, to čo uviedol vyššie, a to, že pri reklamných zariadeniach nemusí ísť o spojenie pevné pre založenie*

povoľovacej právomoci stavebných úradov. Uvádza, že zariadenia nemohli byť voľne umiestnené, ale že museli byť spojené s pozemkom. Toto súd uvádza aj napriek tomu, že sťažovateľ v celom konaní nikdy nepripustil, že zariadenia boli pevne spojené so zemou a opakovane uvádzal, že boli voľne umiestnené. Ak teda nemali byť voľne umiestnené (tu ide nesprávne skutkové zistenie súdu uvedené vyššie), vyplýva z toho že súd ich zjavne považoval za pevne spojené s pozemkom, keďže iné „prepojenie“ predmetov ako pevné či voľné neexistuje.

A tak hoci súd dospel k právnemu záveru, že pod pojmom „spojený“ uvedenom v § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, je potrebné rozumieť iné ako pevné spojenie, svoje právne posúdenie veci súd oprel o argumenty, ktoré tento záver nepodporujú. Súd totiž opakovane uviedol, že zariadenia nemohli byť voľne umiestnené na pozemku a museli byť pevne spojené s pozemkom a týmto odôvodňoval svoj právny záver. Pojem „spojený“ teda súd opakovane spája s pevným spojením, hoci jeho pôvodný výklad vychádzal z toho, že pre povoľovanie reklamných zariadení nie je potrebné pevné spojenie. Zároveň sa zdá, že súd rozlišuje medzi pevným spojením, spojením a voľným umiestnením na pozemok, pričom ale tieto pojmy nijak nedefinuje. Z rozhodnutia je však možné nepriamo vyvodiť, že ak by išlo o voľné umiestnenie zariadení na pozemok, v takom prípade by nešlo o „spojenie“ zariadenia s pozemkom v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona.

Posudzované zariadenia sú práve zariadeniami, ktoré boli voľne umiestnené na pozemok a z toho dôvodu nie je zrejmé, či právne závery súdu sa vzťahujú aj na tieto zariadenia, keďže argumentácia súdu je nekonzistentná, rozporná a nejasná, čo môžu spôsobovať aj nesprávne skutkové zistenia súdu. Sťažovateľ v napádanom rozhodnutí musí hľadať odpoveď na nastolenú problematiku len v rovine dohadov.

Najvyšší súd SR tiež nedostatočne podložil svoje tvrdenie o tom, že ustanovenie § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona upravuje povoľovanie aj tých reklamných zariadení, ktoré nie sú len pevne spojené s pozemkom alebo stavbou.

Uviedol, že je potrebné vychádzať z účelu a funkčnosti tohto zariadenia, pričom tento svoj výklad nepodložil žiadnym konkrétnym argumentom, prečo podľa jeho názoru by malo ísť o spojenie nepevné. Nadväzne na to používa pojmy „voľne umiestnené na pozemok“ a „spojené“, ale neuvádza ako je tieto pojmy potrebné vykladať v súvislosti s jeho názorom,

že spojením nie je spojenie pevné a aký je rozdiel medzi týmito pojmami s prihliadnutím na konkrétny prípad.».

Sťažovateľka tiež tvrdí, že rozhodnutie najvyššieho súdu je vnútorne rozporné, a preto sa domnieva, že došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka poukazuje aj na to, že najvyšší súd sa nevysporiadal s rozhodnutiami iných súdov v podobnej veci poukazujúc na *«výklad ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, ktorý poskytol Mestský súd v Prahe vo svojom rozhodnutí 28 Ca 17/93-21 zo dňa 30. júla 1993. Ide síce o rozhodnutie českého súdu, ale vychádza z toho istého ustanovenia zákona.*

V rozhodnutí sa uvádza: „V daném případě se jedná o reklamní zařízení umístěné na konstrukcích, které jsou zapuštěny v betonových kvádrech položených na pozemku. I když lze prisvědčit námitce žalovaného správního orgánu, že nelze slučovat pojem občanského zákoníku „spojené se zemí pevným základem“ užitým v ust. § 71 odst. 1, písmeno c/ stavebního zákoníku, není však možné tento pojem vykládat tak, že ke spojení zařízení s pozemkem dojde již pouhým položením betonového kvádru na pozemek. Výraz „spojené“ představuje konkrétní propojení předmětu, které vzniklo určitým mechanickým postupem zajišťujícím vzájemnou polohu těchto předmětů, napr. zabetonováním palet, upevněním konstrukce pod povrchem. Jestliže takovéto práce provedeny nebyly, nedošlo ke spojení zařízení s pozemkem a nejedná se o reklamní zařízení, k jehož zřízení by bylo třeba povolení stavebního úřadu. Následně pak tedy nelze u takového zařízení naříditi jeho odstranění podle § 88 stavebního zákona, neboť toto ustanovení výslovně hovoří o odstranění stavby postavené bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním. Soud se nemůže ztotožnit s výkladem provedeným žalovaným správním orgánem, že pouhým položením předmětu na pozemek dojde, vzhledem k rozměrům a hmotnosti tohto předmětu, k jeho spojení s pozemkem. Takový výklad by byl rozšiřující a šel by nad rámec zákona.“

Z predmetného rozhodnutia jasne vyplýva, že pod pojmom „spojený“ možno rozumieť len pevné spojenie so zemou a nie len voľné polozenie na pozemok. Každý iný výklad by bol podľa tohto výkladu porušením stavebného zákona.

Najvyšší súd SR však na uvedené rozhodnutie vo svojom rozhodnutí nijako nereagoval, ani neuviedol, prečo sa s týmto rozhodnutím nestotožnil. Keďže podľa nášho názoru išlo o podstatný argument sťažovateľa, ktorý mohol mať vplyv na konečné rozhodnutie súdu, mal sa súd s ním vysporiadať, čím nenaplnil požiadavky ústavného práva sťažovateľa na spravodlivý proces...

V žalobe a odvolaní sťažovateľ uvádzal argumenty, prečo je potrebné vykladať pojem „spojený“ uvedený v § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona ako pevné spojenie s pozemkom alebo stavbou. Uvádzal ústavnoprávne argumenty na podloženie svojho výkladu, na ktoré ale Najvyšší súd SR vôbec nereagoval.»

Ako už bolo uvedené, najvyšší súd sa tiež nevysporiadal s argumentom sťažovateľky, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Sťažovateľka v sťažnosti tiež podrobne cituje početnú judikatúru ústavného súdu k svojim námietkam porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) súvisiacu s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžp/9/2011 z 26. októbra 2011 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je, alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Z tohto pohľadu ústavný súd preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu a z jeho obsahu nezistil, že by jeho závery boli svojvoľné a arbitrárne. Z relevantnej časti odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 11 S/121/2010 z 31. januára 2011 (preskúmavajúce rozhodnutie Krajského stavebného úradu v N. zo 16. júla 2010 u uložení pokuty v sume 2 000 €), okrem opísania právnych a skutkových záverov rozhodnutia krajského súdu a podstatných námietok sťažovateľky uvedených v odvolaní proti tomuto rozhodnutiu (na s. 1 až 4), ktoré sú totožné s jej námietkami v sťažnosti podanej ústavnému súdu, okrem iného vyplýva, že najvyšší súd dal odpoveď na všetky podstatné argumenty sťažovateľky uvedené v odvolaní a jeho rozhodnutie je ústavne akceptovateľné, aj keď sťažovateľka má na vec iný právny názor.

Najvyšší súd najprv citoval ustanovenia § 106 ods. 1 písm. e), § 71 ods. 1 písm. c), § 72 ods. 1, 2, § 73, § 140 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a § 3 ods. 1, 2 a 4, § 32 ods. 1, 2 a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov a potom svoje rozhodnutie riadne odôvodnil na s. 6 až 10, a jasne a zrozumiteľne tiež odpovedal na spornú aplikáciu ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona ako základného predpokladu uloženia sankcie za správny delikt v zmysle § 106 ods. 1 písm. e) stavebného zákona, keď správne orgány oboch stupňov tvrdili, že žalobca sa dopustil správneho deliktu tým, že umiestnil a užíval reklamné zariadenia bez povolenia stavebného úradu (žalobca tvrdil, že na umiestnenie predmetných reklamných zariadení nebolo potrebné vydanie povolenia stavebného úradu, pretože reklamné zariadenia neboli spojené so stavbou a ani s pozemkom).

Z uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že Mesto N. za účasti sťažovateľky, resp. jej právneho zástupcu vykonal miestnu ohliadku v decembri 2009, o čom spísal záznam, z ktorého vyplýva, že v mesiaci jún 2009 boli osadené 3 ks reklamných zariadení na pozemku, ktorým nájomcom je Slovenská správa ciest B., o rozmeroch 3 000 mm x 2 000 mm. Zástupca sťažovateľky do záznamu uviedol, že informačné reklamné a propagačné materiály, ktoré nie sú spojené so stavbou alebo

pozemkom, povolenie stavebného úradu nevyžadujú, a preto ho nežiadali. Obdobne 18. januára 2010 zástupca sťažovateľky uviedol, že sa nedopustila žiadnych správnych deliktov, a ak by bol správny orgán toho názoru, že správnych deliktov sa dopustil, poukázal na to, že predmetné reklamné zariadenia ešte pred začatím správneho konania boli už odstránené, a preto „požiadal správny orgán, aby pri prípadnom ukladaní pokuty“ vzal do úvahy túto skutočnosť.

Najvyšší súd ďalej na s. 7 uviedol, že „*Novelou stavebného zákona (zákonom č. 229/1997 Z. z.) došlo k výraznému rozšíreniu rozhodovacej právomoci obce, ktorá vykonáva činnosť stavebného úradu na úseku informačných, reklamných a propagačných zariadení.*

Požiadavky na zariadenia pre informácie, reklamu a propagáciu sú zakotvené v § 55 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z. o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie. Pri ich umiestňovaní a povoľovaní sa posudzuje predovšetkým ich estetické pôsobenie, bezpečnosť, funkcia a ich stabilita...

Z uvedenej právnej úpravy vyplýva povinnosť vlastníka, nájomcu alebo iného zriaďovateľa informačného, reklamného a propagačného zariadenia si vyžiadať povolenie od stavebného úradu, pokiaľ uvedené zariadenie umiestňuje na miestach viditeľných z verejných priestorov a pokiaľ sú spojené so stavbou alebo pozemkom a povinnosť stavebného úradu pri vydávaní takéhoto povolenia postupovať v zmysle právnej úpravy ustanovenej v oddiele 5 druhej časti stavebného zákona upravujúcej povolenie terénnych úprav, prác a zariadení (§§ 71 až 74), na ktoré konanie v zmysle § 73 stavebného zákona sa primerane vzťahujú ustanovenia oddielu 4, upravujúceho povoľovanie stavieb, zmien stavieb a udržiavacích prác.“.

Na s. 8 až s. 10 tiež okrem iného najvyšší súd tiež uviedol, že «*Zákonodarca v právnej norme § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona ustanovuje zákonné podmienky pre umiestnenie a užívanie predmetných zariadení tak, že pre ich umiestnenie sa vyžaduje povolenie stavebného úradu, ak sú spojené so stavbou alebo pozemkom, pričom bližšie*

nešpecifikuje zákonné podmienky, za splnenia ktorých možno konštatovať, že predmetné zariadenie je spojené so stavbou alebo pozemkom. Odvolací súd zastáva názor, že pri posudzovaní spojenia takéhoto zariadenia so stavbou alebo pozemkom je potrebné vychádzať z účelu a funkčnosti tohto zariadenia, pričom nie je možné ustanovenie § 43 stavebného zákona aplikovať a to ani primerane v zmysle § 73. Právnu úpravu ustanovenú v § 43 nie je možné na uvedené zariadenia aplikovať nielen z dôvodu, že táto právna úprava ustanovuje zákonom predpokladané podmienky stavby, pričom v prípade informačného, reklamného a propagačného zariadenia nejde o stavbu, ale aj z dôvodu, že na ňu zákonodarca v § 73 v danom prípade ani neodkazuje.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval za právne irelevantné tvrdenia žalobcu, že zo stavebného zákona vyplýva, že stavebný zákon stanovuje požiadavku na vydanie stavebného povolenia len pre „stavby“, teda konštrukcie pevne spojené so zemou alebo ktorých osadenie vyžaduje úpravu podkladu s tým, že v zmysle stavebného zákona nie je potrebné stavebné povolenie na akúkoľvek inú konštrukciu, pričom stavebný zákon dokonca nevyžaduje stavebné povolenie na všetky stavby, a preto pre reklamné zariadenia zákonodarca nemal záujem stanoviť prísnejšie kritériá...

Taktiež odvolací súd neprihliadol na námietku žalobcu, že ustanovenia § 55 až § 57 stavebného zákona nie je možné aplikovať na povoľovanie reklamných zariadení, pretože špeciálna úprava povoľovania reklamných zariadení v §§ 71 a nasl. stavebného zákona má v tomto prípade prednosť pred všeobecnou úpravou týkajúcou sa stavieb. Správne orgány ako aj súd prvého stupňa v danej veci správne konštatovali, že ustanovenia 4 oddielu (§§ 55 až 57) je možné na danú problematiku aplikovať len primerane. Z dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov ako aj z odôvodnenia rozhodnutia súdu nevyplýva, že danú vec posudzovali v zmysle právnej úpravy namietanej žalobcom primárne, avšak z odôvodnenia ich rozhodnutí vyplýva, že vec posudzovali v zmysle právnej úpravy ustanovenej v §§ 71 a nasl. stavebného zákona.

Zo skutkových okolností v danej veci je zrejmé, že predmetné zariadenia žalobca umiestnil na pozemku v C. ulici v N. a užíval ich od júna do decembra 2009, kedy ich odstránil, teda umiestnil ich na miestach viditeľných z verejných priestorov a vychádzajúc z ich funkčnosti, keď plnili účel reklamy a informácií takmer 6 mesiacov, museli byť spojené s

pozemkom, pretože inak by k ich odstráneniu mohlo dôjsť v dôsledku napríklad poveternostných vplyvov a to aj s prihliadnutím na ich rozmernosť (3.000 mm x 2.000 mm).

Podľa názoru odvolacieho súdu posudzovanie pojmu „spojenie“ nie je možné tak, ako to tvrdil žalobca v odvolaní s poukazom na význam pojmu „spojené(ý)“ z jazykového hľadiska podľa slovníkov slovenského jazyka zverejnených na stránkach internetu, pretože význam slovu „spojenie“ nie je možné vytrhnúť z kontextu deja a vždy je potrebné posudzovať význam tohto pojmu v kontexte účelu a významu sa ho týkajúcej a to aj vzhľadom na právnu úpravu v konkrétnej veci. Z uvedených dôvodov je potrebné posudzovať slovné spojenie s vecou s účelom a významom právnej úpravy zákonodarcom predpokladanej pri umiestňovaní reklamných zariadení na pozemku v súvislosti s ich funkčnosťou. Vôľou zákonodarcu právnu úpravou ustanovenou v § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona bolo zveriť do právomoci stavebného úradu posudzovať charakter a vplyv informačných, reklamných a propagačných zariadení umiestňovaných na verejnom priestranstve v obci, ak boli spojené so zemou alebo so stavbou.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade žalobca umiestnil 3 ks reklamných zariadení v rozpore s § 71 ods. 1, písm. c/ stavebného zákona, pretože bolo preukázané, že žalobca umiestnil a užíval predmetné zariadenia na viditeľnom priestranstve (na C. ul. v N.) bez povolenia stavebného úradu, keďže skutkové zistenia nasvedčujú tomu, že tieto zariadenia boli spojené s pozemkom. K takémuto záveru, že zariadenia boli na pozemku umiestnené spojením so zemou, svedčia skutočnosti vyplývajúce z fotodokumentácie, záznamov z miestneho zisťovania ŠSD, čo napokon ani žalobca nepopieral, pričom nemohli byť voľne umiestnené na pozemku tak, ako sa bránil žalobca, ale museli byť spojené s pozemkom, pretože slúžili reklame takmer 6 mesiacov, pričom boli vystavené poveternostným vplyvom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zastáva zhodný záver ako súd prvého stupňa a ako aj správne orgány oboch stupňov, že žalobca sa umiestnením a užívaním reklamných zariadení v danom prípade dopustil porušenia § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, a prelo správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade so zákonom, keď mu za uvedené porušenie právnej povinnosti uložili administratívnu sankciu podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona.

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalobcu, že súd prvého stupňa nevenoval pozornosť jeho žalobným námietkam týkajúcich sa aplikácii § 43 stavebného zákona správnymi orgánmi oboch stupňov na povoľovanie reklamných zariadení a s jeho argumentmi k dôvodom správnymi orgánmi uvádzanými sa vôbec nevysporiadal, keď v napádanom rozsudku vôbec nereagoval na jeho konkrétne argumenty uvedené v žalobe, s poukazom na judikatúru Európskeho súdu... a Ústavného súdu...».

K tejto námietke najvyšší súd citoval judikatúru ESPE (García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999), podľa ktorej sa nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument, a potom konštatoval, že „Súd prvého stupňa sa správne vyjadril k podstate veci, ktorou v danom prípade je porušenie právnej povinnosti žalobcu vyplývajúcej mu z § 71 ods. 1 stavebného zákona, ku ktorej podal odpoveď k žalobným námietkam v dostatočnom rozsahu. Nevyjadrenie sa k argumentom aplikácie § 43 stavebného zákona odvolací súd nepovažuje za takú vadu, ktorá by mala za následok nezákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolací súd vzhľadom na uvedené odvolacie námietky žalobcu považoval za neopodstatnené... a dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov v danej veci postupovali a rozhodli v súlade so zákonom...“.

Vychádzajúc z uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu sa ústavný súd nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ak teda ústavný súd prihliadol na koncepciu odôvodnenia napadnutého rozsudku, musel dospieť k jednoznačnému záveru o jeho presvedčivosti. Najvyšší súd pri prezentácii argumentov sťažovateľky smerujúcich proti rozsudku krajského súdu neopomenul uviesť žiaden jej významný argument a pri odpovedi na tieto argumenty sa snažil zdôvodniť výsledok svojej rozhodovacej činnosti. Ústavnému súdu bolo z odôvodnenia tohto

rozhodnutia zrejme, ktoré skutočnosti mal najvyšší súd za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a aj akými úvahami sa riadil. Najvyšší súd sa pritom odvolal aj na judikatúru ústavného súdu a ESĽP. To, že najvyšší súd vôbec nereagoval na námietku sťažovateľky, že v obdobnom prípade vec inak právne posúdil Mestský súd v Prahe, ešte neznamená, že išlo o takú závažnú skutočnosť, ktorá by mohla zmeniť postoj ústavného súdu k danej veci, ak navyše ide o rozhodnutie českého súdu.

Ústavný súd aj v posudzovanej veci rešpektuje svoj právny názor vyjadrený v doterajšej judikatúre, podľa ktorého jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

Ústavný súd v nadväznosti na to tiež konštatuje, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07), preto sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2012